

תוכן הפרקים הקדושים בפרשיות "אחרי-קדושים"

בס"ד

שם הפרק עמוד

1. שלהבות גחלי אש ... 2
2. איזה דור – שיבוא מלך המשיח..... 2
3. השם הקדוש העליון..... 3
4. מעפר בית המקדש 3
5. ארץ ישראל ניזונה לפני כל העולם..... 4
6. שעשועי הקדוש ברוך הוא והתורה..... 5
7. לאהוב את מלך מלכי המלכים..... 5
8. כנפיים פרושות למעלה..... 6
9. חוכמת המסכן הבזויה..... 6
10. בעלי כנפיים מתעוררים..... 7
11. אין בו תורה – אין בו כבוד..... 7
12. פינת הצדיק..פינת המוסר..פינת הרוחניות..... 8
13. צרופי השמות הקדושים העליונים..... 9
14. אברהם יעקב ויוסף נתנו 70 שנה לדוד המלך.. 10
15. עם ישראל מול הגויים..... 11
16. נעמ"ה סוערת בסערותיה בתאוה..... 12
17. נעמ"ה סוערת בסערותיה בתאוה..... 13
18. פינת הזהב: חיו של אבי הנביאים משה רבנו פרק ב' 14
19. עליונים קדושים מתחברים באותה דיבור..... 15
20. פינת הזהב: חיו של רבי שמעון בר יוחאי.פרק ג' 16

הברכות פה הם "קדושה עליונה" ובקשות מרבי שמעון בן יוחאי זי"ע. כתוב בזוהר הקדוש: שרבי שמעון בן יוחאי "שולט בחוכמתו על כל בני העולם"

מדי שבוע יופיע פרשת מתוך ה"זוהר הקדוש"
כמו כן פינות: הזהב, הצדיק, מוסר, נביאים, מלכים ועוד..
בברכה חמה! העורך ומו"ל: ב.אריה
ניתן להשיג את החוברת הקדושה
בטל. 0544-577956 B.ARYE@NETO.NET.il

למינויים: כל שבוע אצלך בבית

שלהבות גחלי אש

כתוב בפרשת השבוע: "ויצא אל המזבזז אשר לפני ה' וכיפר עליו". פתח רבי יהודה ואמר את הפסוק מתוך ספר תהילים: "מזמור לאסף אל אלוקים ה' דיבר ויקרא ארץ ממזרח שמש עד מבואו". ואמר 15,500,000 בעלי השירה, מזמרים להקדוש ברוך הוא כאשר מאיר היום. ו- 1,548 בצהרים. ו-915,000,000 באותה שעה שנקראת בין הערביים. רבי יוסי אמר: כאשר מאיר היום כל אלו בעלי יבבה משבחים בדברי תשבחות כנגד זה הבוקר, שכאשר מתעורר זה הבוקר כולם מתבשמים והדין שוכך ואומרים תשבחות, וזה מה שאמר איוב: "ברן יחד כוכבי בוקר ויריעו כל בני אלוקים". ואתו זמן אמונה ושמחה וברכות נמצאות בעולם, והקדוש ברוך הוא מעורר את אברהם להחיות אותו, ומשתעשע בו ומשליטו בעולם. ומנין לנו שזה הבוקר של אברהם הוא? שכתוב בספר בראשית: "וישכם אברהם בבוקר".

ובאותו זמן של בין הערביים, כל אלו 915,000,000 בעלי לילה נקראים, ומזמרים באותה שעה, וקטטה שורה בעולם, ואותה שעה התעוררות שמעורר הקדוש ברוך הוא את יצחק, וקם ודן את הרשעים שעוברים על דברי התורה, ושבעה נהרי אש נמשכים ויוצאים וחלים על ראשי הרשעים, ושלהבות גחלי אש מתעוררות ממעלה למטה, ואז שב אברהם למקומו כמו שכתוב בספר בראשית: "ואברהם שב למקומו".

והיום ניפנה ורשעי גיהנום צווחים ואומרים כמו שאמר הנביא ירמיהו: "אוי לנו כי פנה היום כי ינטו צללי ערב". ואותה שעה צריך הבן אדם להיזהר בתפילת המנחה. בזמן שמגיע הלילה, אלו 1,548 נקראים מחוץ לפרוכת, ואומרים שירה. ואז דינים שלמטה מתעוררים והולכים ושטים בעולם. ואלו אומרים שירה עד שיחלק הלילה משמרה וחצי. אחר שיחלק הלילה מזדמנים כל האחרים ואומרים את הפסוק מתוך ישעיהו: "תהילות ה' יבשרו" וזאת כאשר הרצון נמצא בבוקר.

איזה דור - כשיבוא מלך המשיח

אמר רבי שמעון בר יוחאי: תמהני על בני העולם שהרי אין להם עיניים לראות ולב להשגיח, ולא יודעים ולא שמים ליבם להסתכל ברצון הקדוש ברוך הוא, איך ישנים ולא מתעוררים משנתם, עד שלא יבוא אותו יום שיכסה עליהם חושך ואפילה, ויתבע אותו בעל הפיקדון החשבון מהם. בוא ראה, עתידים דורות אחרונים שיבואו, שתשכח התורה מביניהם, וחכמי הלב יאספו למקומם לחדר הקדוש, ולא ימצא מי שסוגר ופותח. ואוי לאותו הדור. ומכאן ולהלאה לא יהיה דור כדור זה עד הדור שיבוא מלך המשיח, והמדע יתעורר בכל העולם כמו שאמר הנביא ירמיהו: "והייתי להם לאלוקים והמה יהיו לי לעם ולא ילמדו עוד איש את רעהו ואיש את אחיו לאמר דעו את ה' כי כולם ידעו אותי למקטנם ועד גדולם נאום ה'". בוא וראה, כתוב בספר בראשית: "ונהר יוצא מעדן" ועוד שנינו מה שמו של אותו הנהר והרי העמדנו "יובל" שמו, כמו שאמר הנביא ירמיהו: "ועל יובל ישלח שורשיו". ובספר של רב המנונא הזקן חיים שמו, שמשם יוצאים חיים לעולם, והם נקראים חיי המלך, הרי העמדנו אותו אילן גדול וחזק שמזון לכל בו, והוא נקרא "עץ החיים", והאילן שנטע שורשיו באלו החיים והכול הוא טוב.

ברכה לאריכות ימים: עמוס בובליל בן רחמים

ברכה לאריכות ימים: רינה בובליל בת נסריה

"השם הקדוש העליון"

ובוא וראה, לא נטהר בן האדם לעולמים אלא בדברי תורה. ומשום כך דברי תורה לא מקבלים טומאה, מפני שהיא עומדת לטהר את אלו הטמאים. והרפואה בתורה נמצאת כמו שאמר שלמה המלך בספר משלי: **"רפאות תהי לשרך ושיקוי לעצמותיך"**. והטהרה נמצאת בתורה, שכתוב בספר תהילים: **"יראת'טהורה עומדת לעד"** שעומדת תמיד באותה טהרה, ולא סרה ממנו לעולמים. אמר לו, **"יראת ה'** כתוב, ולא תורה. אמר לו, כך הוא ודאי, שהרי התורה מצד הגבורה היא באה. אמר לו, ומשם נלמד, מכאן נלמד מדוד המלך מספר תהילים: **"ראשית חוכמה יראת ה'"**, וכתוב יראת: יראת ה' טהורה. והתורה קדושה נקראת, שכתוב בתורה: **"כי קדוש'אני ה' "**, וזו התורה שהיא השם הקדוש העליון. ועל כן מי שעוסק בה נטהר, ואחר כך מתקדש שכתוב: **"קדושים תהיו"**, קדושים היו לא כתוב, תהיו. תהיו ודאי. אמר לו, כך הוא, ופסוק שכתוב בספר שמות בפרשת יתרו: **"ואתם תהיו לי בממלכת כוהנים וגוי קדוש"** ועוד כתוב: **"אלה הדברים"**. ועוד שנינו, קדושת התורה קדושה שעולה על כל קדושות. וקדושת החוכמה העליונה הסתומה היא עולה על הכל. אמר לו, לא תורה בלי חוכמה, ולא חוכמה בלי תורה, והכול בדרגה אחת הוא והכול אחד. אלא התורה בחוכמה עליונה נמצאת, ובה עומדת ובה ניטעו שורשיה מכל הצדדים. בליל שבת שרצון הכול נמצא, הזיווג שלהם באותה שעה, להוציא רצון הקדוש ברוך הוא, כמו שנאמר בספר דברים: **"בנים אתם לה' אלוהיכם"**, ואלו נקראים קדושים, שכתוב בפרשה: **"קדושים תהיו כי קדוש'אני ה'"** כמו שאמר דוד המלך בספר תהילים: **"והיה כעץ שתול על פלגי המים אשר פריו יתן בעיתו"**. קדושים תהיו. רבי אבא פתח בפסוק מספר שמואל ב': **ומי כעמך כישראל גוי אחד בארץ"**. בוא וראה, בכל עמי העולם לא רצה בהם הקדוש ברוך הוא זולת בישראל בלבדם, ועשה אותם עם יחיד בעולם, וקרא להם גוי אחד כשמו, ועיטר אותם בכמה עטרות, בכמה מצוות להתעטר בהם, ועל כן תפילין של ראש ותפילין של זרוע, להתעטר בהם בן האדם כמו שלמעלה, ולהימצא אחד שלם בכל. ובאותה שעה שמתעטר בהם הבן אדם ומתקדש בהם, נעשה שלם ונקרא אחד. שאחד לא נקרא אלא כאשר הוא שלם, ומי שפגום לא נקרא אחד. ועל כן הקדוש ברוך הוא נקרא אחד.

"מעפר בית המקדש"

כמו שכתוב בתורתנו הקדושה בספר ויקרא בפרשת קדושים: **"איש'אמו ואביו תיראו"**. מצווה זו לכבד אב ואם, שהבן אדם צריך לירוא מאביו ומאמו ולכבד אותם. כמו שצריך הבן אדם לכבד את הקדוש ברוך הוא, מצד הרוח שנתן בתוכו ולירוא ממנו, כך צריך לו לכבד את אביו ואת אמו, מצד הגוף שלו ולירוא מהם, שהרי הם משתתפים עם הקדוש ברוך הוא ועושים לו הגוף. והואיל והם שותפים במעשה ויהיו שותפים ביראה וכבוד. כמו כן שלושה שותפים נמצאו למעלה בסוד האדם. אדם הראשון אף על פי שהגוף שלו היה מעפר, אבל לא מעפר שכאן היה, אלא **"מעפר בית המקדש שלמעלה"**. אבא ואמא נמצאו והמלך העליון השתתף איתם, ושלח בו רוח חיים ונברא, וכמו זה נמצא הכול מעלה ומטה, ועל כן צריך לו לבן אדם לירוא להקדוש ברוך הוא וגם לירוא לאביו ולאמו. ומשום כך יורשים כל הנשמות האצילות ממנו, והם נקראים בנים שלו משם יקו"ק של אצילות, שאין שם פרוד וקיצוץ, שבתחילה נאמר בנים לקדוש ברוך הוא ושכינתו מצד יקו"ק של בריאה, כמו שאמר הנביא ישעיהו: **"בראתיו ייצרתיו ואף עשיתיו"**, ועתה בנים ליקו"ק של אצילות.

לעילוי נשמת: דינה הררי בת מרימה ז"ל

”ארץ ישראל ניזונה לפני כל העולם”

רבי אלעזר ורבי יוסי היו עומדים יום אחד והיו עוסקים בפסוק הזה. אמר רבי אלעזר שכתוב בתורתנו הקדושה בספר דברים בפרשת עקב: ”ארץ אשר לא במסכנות תאכל בה לזום לא תזוסר כל בה ארץ אשר אבניה ברוזל ומהדריה תוזצוב זוזושת”. המילה בה בה כתובה שתי פעמים מדוע? וזאת הרי נאמר שהקדוש ברוך הוא חילק את כל העמים וכל הארצות לממונים שלוחים (מלאכים), ואילו ארץ ישראל לא שולט בה מלאך ולא כל ממונה. אלא מלך מלכי המלכים הוד מעלתו הקדוש ברוך הוא בכבודו ובלבדו, ומשום כך הקדוש ברוך הוא הכניס את עם ישראל שלא שולט בהם אחר.

בוא וראה, הקדוש ברוך הוא נותן מזון לישראל בתחילה ואחר כך לכל העולם. כל שאר העמים (הגוים) עובדי עבודה זרה בעניות, ואילו ארץ ישראל לא כך, אלא ארץ ישראל ניזונה הראשונה ואחר כך כל העולם. ומשום כך: ”ארץ אשר לא במסכנות תאכל בה לזום”, וזה לא אלא בעשירות ובסיפוק בכל, ”תאכל בה” ולא במקום אחר. והיא בארץ ישראל הקדושה. שבה שורה אמונה עליונה ושורה בה ברכה שלמעלה ולא במקום אחר.

בוא וראה, כתוב בספר התורה בספר בראשית בפרשת לך לך: ”כגן ה' כארץ מצרים”, עד כאן לא נודע גן ה', אם הוא ארץ מצרים, ואם הוא ארץ סדום, ואם הוא גן ה' שהוא נקרא גן עדן. וזאת אלא כגן ה' שיש בו הרבה סיפוק ועידון בכל, וגם כך הייתה סדום וגם כך הייתה מצרים. מה גן ה' לא צריך בן אדם להשקות אותו, וגם מצרים לא הייתה צריכה אחר שהוא ישקה אותה. וזאת מפני שהנילוס הוא יוצא ומשקה את כל ארץ מצרים. בוא וראה כמו שאמר הנביא זכריה: ”והיה אשר לא יעלה מאת משפחות הארץ אל ירושלים להשתחוות למלך ה' צבאות ולא עליהם יהיה הגשם”. וזה הוא העונש שלהם שנמנע מהם מטר הגשם. ועוד אומר הנביא זכריה: ”ואם משפחת מצרים לא תעלה ולא באה ולא עליהם, תהיה המגפה אשר יגוף ה' את הגוים אשר לא יעלו לחוג את חג הסוכות”. בוא וראה שלא כתוב: ולא עליהם יהיה הגשם”, וזה מפני שלא יורד גשם למצרים וגם הם לא צריכים אותו, אלא העונש שלהם מה הוא? העונש הוא כמו שממשיך הנביא זכריה בספר זכריה בפרק י"ד בפסוק י"ב: ”וזאת תהיה המגפה אשר יגוף ה' את כל העמים אשר צבאו על ירושלים המק בשרו והוא עומד על רגליו ועינו תימקנה בחוריהן ולשונו תימק בפיהם”. וזה שמצרים לא צריכים מטר. וגם סדום וזה שכתוב בתורתנו הקדושה בספר בראשית בפרשת לך לך: ”כי כולתה משקה” והיו בה כל מעדני העולם, ולכן בני סדום לא רצו שבני אדם אחרים שיתעדנו בה.

רבי חיא קם ואמר: בני סדום היו רשעים מעצמם וממונם, ושכל בן אדם שהוא צר עיניים היה לגבי העני, אז מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא ראה שסדום שלא תתקיים בעולם ומחק אותה לא רק בעולם הזה, שאין לה חיים גם בעולם הבא. וזאת אם האדם הוא ותרן לגבי עני, ראוי הוא שיתקיים העולם בשבילו ויש לו חיים ואורך חיים גם בעולם הבא.

ברכה לפרנסה טובה: לאברהם בן מנחם

ברכה לרפואה מהרה: לאברהם בן פנינה

שעשועי הקב"ה והתורה

רבי אבא היה יושב לפני רבי שמעון, קם רבי שמעון באמצע הלילה לעמול בתורה. קמו רבי אלעזר ורבי אבא עמו. פתח רבי שמעון ואמר את הפסוק מספר תהילים: "כאיל תערוג על אפיקי מים כן נפשי תערוג אליך אלקים" זה הפסוק העמידוהו החברים. זכאים הם ישראל מכל העמים, שהקדוש ברוך הוא נתן להם את התורה הקדושה, והוריש להם נשמות קדושות ממקום קדוש, כדי לעשות מצוותיו ולהשתעשע בתורה. שכל מי שמשתעשע לא מפחד מהכול, כמו שכתוב בתהילים: "לולי תורתך שעשועי אז אבדתי בעניי".

מי הם שעשועי התורה? שהתורה שעשועים נקראת, כמו שכתוב בספר משלי: "ואהיה שעשועים יום יום" וזה הוא ששנינו הקדוש ברוך הוא בא להשתעשע עם הצדיקים בגן עדן. מהו להשתעשע? כדי לשמוח בהם. ששנינו זכאים הם הצדיקים כמו שאמר הנביא ישעיהו: "אז תתענג על ה'", "כדי להתענג מאותו שיקוי נחל כמו שאתה אומר: "והשביע בצחצחות נפשך" כביכול הקדוש ברוך הוא משתעשע בהם, מאותו שיקוי הנחל שמתענגים בהם הצדיקים. ועל כן בא להשתעשע עם הצדים. כל העוסק בתורה- זוכה להשתעשע עם הצדיקים מאותו שיקוי הנחל.

"כאיל תערוג על אפיקי מים" זה להשקות מהשקאה של מעיינות הנחל על ידי הצדיק. וזה כמו שכתוב בספר משלי: "לערוגות הבושם" כן נפשי תערוג אליך אלקים – זה להישקות בעולם הזה ובעולם הבא.

לאהוב את מלך מלכי המלכים

בוא וראה, הנפש והרוח ניכר כאחד לעולמים. העבודה השלימה שצריך בן האדם לעבוד לקדוש ברוך הוא, כמו שכתוב בתורה בספר דברים: "ואהבת את ה' אלוהיך" שיאהב את הקדוש ברוך הוא אהבת הנפש ממש, וזו היא אהבה שלימה, אהבת נפשו ורוחו, כמו שנדבקו אלו בגוף והגוף אוהב אותן, כך ידבק בן אדם לאהוב את הקדוש ברוך הוא, אהבת נפשו ורוחו להדבק בו, וזה הוא שכתוב: "נפשי איויתיך בלילה" כלומר נפשי ממש.

כמו שכתוב: "אף רוחי בקרבי אשחרך". להתדבק בך באהבה רבה. בלילה, שצריך הבן אדם מאהבת הקדוש ברוך הוא, לקום בכל לילה לעסוק בעבודתו עד שיתעורר הבוקר, וימשך עליו חוט של חסד. זכאי חלק אותו בן אדם שאהבה זו אוהב את הקדוש ברוך הוא, ואלו הם צדיקי אמת שאוהבים את הקדוש ברוך הוא כך, אז העולם מתקיים בגללם, ושולטים על כל גזירות קשות שלמעלה ובעולם הזה, כדי שיתקיים העולם. אותו זכאי שנדבק ברוחו ונפשו למעלה במלך הקדוש באהבה כיאות, והוא שולט בעולם הזה, וכול מה שהוא גוזר על העולם מתקיים. מצאנו בספר קדמון של אדם, שכל רוחות קדושים שלמעלה עושים שליחות, וכולם באים ממקום אחד, שנשמות הצדיקים משתי דרגות שכלולות באחת, ומשום כך עולות יותר, ודרגתן יתירה, וכך הוא. אלו שהיו גנוזים שם, ירדו ועלו בחייהם, כמו חנוך ואליהו הנביא. ועוד שנינו, מאה ועשרים וחמישה אלף דרגות לנשמות הצדיקים, עלו ברצון עד שלא נברא העולם, שהקדוש ברוך הוא מזמן אותם לעולם הזה בכל דור ודור, ועולות וטסות בכל העולם ומתקשרות בצרור החיים. ועתיד הקדוש ברוך הוא לחדש העולם בהם. כמו שאמר הנביא ישעיהו: "כי כאשר השמים חדשים והארץ חדשה".

ברכה גדולה והצלחה: לשרון בובליל ולכל משפחתו

"כנפיים פרושות למעלה"

וכל אלו ספרים שפתוחים לפניו, וכתובים לפניו כל אלו חטאים, הוא מזכה אותם ומטהר אותם מכולם, זה הוא שכתוב בתורה: "מכל זוטאותיכם לפני ה' תטהרו" לפני ה' ממש. אלו שאומרים את הפסוק, עד כאן אומרים ולא יותר, ואין רשות לאחר שיאמר תטהרו, אלא הכהן הגדול שעובד העבודה וקושר השם הקדוש בפיו, וכאשר היה נקשר ומתברך בפיו. אותו קול יורד ומכה בו, ומוארת המילה בפי הכהן ואומר תטהרו. עובד העבודה ומתברכים כל אלו עליונים שנשארו. ואחר כך רוחץ את גופו ומקדש את ידיו, להיכנס בעבודה אחרת קדושה. ועד שיתכוון להיכנס למקום אחר עליון הקדוש מהכול. שלוש שורות מסבבים אותו, כוהנים אחיו, לוויים, ומכל שאר העם, וכולם מברכים לפניו, ונושאים ידיים עליו בתפילה, וקשר של זהב תלוי ברגלו.

הלך שלוש פסיעות, וכולם עומדים בעמידתם ולא הולכים אחריו, והיה מקטיר בקטורת, והלך שלוש פסיעות אחרות ומקיף את מקומו. הלך שלוש פסיעות, סותם העיניים ומתקשר למעלה. נכנס למקום שנכנס, שמע קול כנפי הכרובים מזמרים, ומקישים כנפיים פרושות למעלה, היה מקטיר קטורת, נשתתק קול כנפיהם ובלחש הם נדבקות, אם הכהו זוכה, שהרי למעלה בשמחה נמצא, גם כאן באותה שעה יוצא רצון האור, מתבשם מריחות של הרי אפרסמון טהור שלמעלה, והולך בכל אותו מקום, ונכנס הריח בשני נקבי חותמו, ומתיישב ליבו, אז הכול הוא בלחש, ופתחון פה נמצא שם. פתח הכהן פיו בתפילה ברצון בשמחה ומתפלל את תפילתו.

אחר שסיים, נושאים הכרובים כמקודם כנפיהם ומזמרים, אז ידע הכהן שרצון הוא ועת שמחה לכל, והעם יודעים שהתקבלה תפילתו, וזה כמו שאמר הנביא ישעיהו: "אם יהיו חטאיכם כשנים כשלג ילבינו" והוא שב לאחוריו ומתפלל את תפילתו. זכאי חלק הכהן, שהרי על ידו שמחה על שמחה נמצאת אותו יום למעלה ולמטה בעולם הזה. ועל אותה שעה כמו שדוד המלך אומר בספר תהילים: "אשרי העם שככה לו אשרי העם שה' אלוקיו".

"חוכמת המסכן הבזויה"

כתוב במגילת קהלת: "ומצא בה איש מסכן וחכם", ועוד הוא שכתוב בספר תהילים: "נקי כפים ובר לבב". מסכן, כמו שכתוב בספר שמות: "ויבן ערי מסכנות לפרעה". מתעטר בעטרות חזקות, בעטרות התורה, בעטרות מצוות התורה של המלך. והחכם, שזוכה בה בזו החוכמה, וחכם שהוא יותר מהכול לעיין בעבודת אדונו, וזאת כדי לזכות בה, וזה שכתוב במגילת קהלת: "ומלט הוא העיר בחוכמתו ואדם לא זכר את האיש המסכן ההוא", ואדם לא זכר לעשות מצוות התורה ולעסוק בתורה, כאותו אדם מסכן שמתחבר בכל, בכדי לזכות בה". ועוד כתוב במגילת קהלת: "ואמרתי אני טובה חוכמה מגבורה", שהרי באותו עולם לא נותנים רשות להיכנס זולת צדיקי אמת, ואלו שעוסקים בה בתורה יום ולילות, ומתעטרים במצוות התורה בעולם הזה, כדי להיכנס בהן לעולם הבא.

ועוד במגילת קהלת: "וחוכמת המסכן בזויה ודבריו אינם נשמעים". שהרי בני אדם לא מסתכלים בו, ולא רוצים להתחבר אליו ולהאזין לדבריו. ששנינו, כל מי שמקשיב לדברי התורה, זכאי הוא בעולם הזה וכאילו קיבל תורה מסיני, ואפילו מכל בן אדם גם צריך לשמוע דברי התורה. ומי שמרכין אוזנו כנגדה, נותן כבוד למלך המלכים הקדוש ברוך הוא ונותן כבוד לתורה. ועליו כתוב בתורתנו הקדושה בספר דברים בפרשת כי תבוא: "שמע ישראל היום הזה נהיית לעם לה' אלוקיך ושמעת בקול ה' אלוקיך ועשית את מצוותיו ואת זוקיו אשר אנכי מצוור היום".

ברכה לרפואה מהרה: ליעל בת נעמי

”בעלי כנפיים מתעוררים”

כמו שכתוב בתורתנו הקדושה בספר ויקרא בפרשת השבוע: ”קְדוּשִׁים תִּהְיוּ כִּי קְדוֹשׁ אֲנִי ה'”. רבי יצחק פתח ואמר את הפסוק מספר הנביא ישעיהו: ”הוי ארץ צלצל כנפיים אשר מעבר להרי כוש”. וכי מפני שהיא ארץ צלצל כנפיים נמצא בה קנטור, שכתוב: ”הוי ארץ”. אלא אמר רבי יצחק: בשעה שהקדוש ברוך הוא ברא את העולם, ורצה לגלות העומק מתוך הנסתרות, והאור מתוך החושך, היו כלולים זה בזה. ומשום כך מתוך החושך יצא האור, ומתוך הנסתרות יצא והתגלה העומק, וזה יוצא מזה. שמתוך טוב יוצא רע, ומתוך רחמים יוצא דין. והכול נכלל זה בזה. יצר הטוב ויצר הרע, ימין ושמאל, ישראל ושאר העמים, זה לבן ושחור, והכל אחד באחד תלוי. אמר רבי יצחק ואמר רבי יהודה: כל העולם כולם לא נראים, אלא בעטרה אחת המודבקת שזוהרת בקשריו. וכאשר נידון העולם, בדין כולל ברחמים, הוא נדון. ואם לא? לא יכול לעמוד העולם אפילו רגע אחד, וזה כמו שאמר הנביא ישעיהו: ”כי כאשר משפטיך לארץ צדק למדו יושבי תבל”.

ובאותו הזמן שהדין תלוי בעולם, וצדק מתעטר בדיניו, כמה בעלי כנפיים מתעוררים לנגד בעלי הדין הקשה לשלוט בעולם, ואז פורסים כנפיים מזה הצד ומזה הצד, בכדי להתפרס ולהשיג על העולם, ואז מעוררים כנפיים לפרוס ולהשתלב ולהשתתף בדין הקשה והם שטים בעולם בכדי להרע. וזה מה שאמר הנביא ישעיהו: ”הוי ארץ צלצל כנפיים”. אמר רבי יהודה: ראיתי בני העולם בחוצפה, זולת אלו שהם צדיקי האמת. ומשום כך כביכול הכול כך נמצא, בא להיטהר מסייעים לו, בא להיטמא כמו שכתוב בתורה: ”ונטמתם במ” וזה כתוב בלי האות אלף.

”אין בו תורה-אין בו כבוד”

עליהם נאמר בספר משלי: ”וכסילים מרים קלון”. ואלו הם עמי הארץ אחר שלא עוסקים בזה שהוא כבוד התורה, ואיך אומרים: ”אבינו שבשמים שמע קולנו חוס ורחם עלינו וקבל תפילתנו”, והרי מהוא יאמר להם ואם אב אני איה כבודי? איה התעסקות שלכם בתורה ובמצוות שלי ולעשות ציווי, שמי שלא יודע בציווי אדונו איך יעשה אותו. וזה חוץ ממי ששמע מחכמים ועושה, וזה הוא שקיבל ”נְעִיֶשֶׁה וְנִשְׁבְּעֵה”. ועם כל זה מי שלא קיבל מאדונו אלא משלו, יש הבדל.

ומה ההבדל יש בין זה לזה, שהרי כתוב בפרקי אבות: ”משה קיבל תורה מסיני ואחר כך מסרה ליהושע”. אני קיבלתי ואחר כך מסרתי לכולם. וכך מי שמקבל כקבלת לבנה וכוכבים מהשמש, ובזה הקיבול מתמלא, ומי שמקבל יכולה להסתלק ממנו נביעה, וזה כמו שאנו רואים בשמש והלבנה שמסתלק האור שלהם בלילה, שלא מאיר השמש אלא ביום, והלבנה בלילה. ואם תאמר שאותו אור הירח מהשמש הוא, שאף על פי שנאסף מאיר בלבנה וכוכבים, הרי אנו רואים מצד אחד בליקוי הירח והשמש, שמסתלק אורם והם נשארים כגוף בלי נשמה, שיש אדון עליהם ומחשיך מאוריהם. אבל עיקר האות אותו מקום שנובע, שאין הפסק לאור שלו, ואין עליו אלוה אחר להפסיק את ממש אורו. ועילת העילות אחר שאתה שם, אין הפסק לנביעת האור של התורה הקדושה. וכל מי שממית את עצמו על התורה שהיא יקרה - מתקיימת בו ולא מפסיקה ממנו.

מה שאין כך מי שלא עוסק בתורה, אלא אף על פי שעושה ציווי חכמים, והוא שמש שלהם, עבד ולא בן. אבל אם הוא נאמן, אדונו משליט אותו בכל שלו. אבל מי שלא עוסק בתורה, ולא משמש חכמים לשמוע מהם מצוות לקיים נְעִיֶשֶׁה וְנִשְׁבְּעֵה, אלא שהוא סורח ועובר על לא תעשה, והוא שקול לאומות העולם שהם עובדי זרה, ובניו של השטן ס.מ. והנחש, וזה כמו שאמר שלמה המלך בספר משלי: ”וכסילים מרים קלון”, שלא רצו לקבל את התורה, ”שכל מי שאין בו תורה - אין בו כבוד”, שכתוב בספר משלי: ”כבוד חכמים ינחלו וכסילים מרים קלון”.

לעילוי נשמת: יהודה בן משה ז"ל

לעילוי נשמת: אסתר בת טובה ז"ל

"רבי ישראל הבעל שם טוב"

והשבוע:

פינת הצדיק

חייו ופועלו של רבי ישראל בעל שם טוב, שנולד ביום ח"י בחודש אלול ה'תנ"ח (1689) שהוא מייסד החסידות שהם מיוחדים מאוד כבר מראשיתם. אביו, רבי אליעזר, שהשתייך לעדת ה"נסתרים". שאנשיה עסקו במשימות חשאיות ורוחניות שונות. והם הוּו את הגרעין הראשוני ליסודה. הם הרבו לעסוק בתורת הקבלה והפיצוה בכל מקום, למרות שעסקו במלאכת כפיים פשוטה. ישראל הקטן זכה להיות שנים בודדות בלבד בחברת אביו הגדול, וכבר בגיל חמש נתייתם מאביו ומאמו, ואביו רבי אליעזר השאיר צוואה אחת וקצרה ותמציתית לבנו הקטן, אשר הפכה לאחר מכן לעמוד האש שלאורו הלך הבעל שם טוב במשך כל חייו ולאורו הצעיד את תנועת החסידות כולה. והצוואה הייתה: "אל תירא מאיש ומשום דבר בעולם, תירא רק מהקדוש ברוך הוא בלבד. אהוב בכל עומק לבך ובלהט נשמתך כל יהודי. את חינוכו ואת לימודיו קבל ישראל מגדולי הצדיקים הנסתרים של התקופה ההיא, והצליח מאוד בלימודיו עד שהתקבל לחבר בעדתם. בהיותו בגיל 18 כבר חולל מהפך בסדרי עבודתם של הנסתרים והביא להקמת רשת של "נסתרים". ובהיותו בגיל 36 שנה יצא ממסתוריותו ונתגלה כמנהיג שהביא לעולם דרך חדשה והיא דרך החסידות. נפטר מהעולם בחג השבועות ה'תק"כ, בן 71 במותו. זיע"א.

"חוכמת העשיר"

השבוע:

פינת המוסר

הנה החכמה היא מביאה יותר את האדם לידי התנשאות וגאווה, לפי שכבר היא מעלה שבאדם עצמו בחלק הנכבד שלו, לפי שכבר היא מעלה שבאדם עצמו בחלק הנכבד שלו, דהיינו השכל. והנה אין לך חכם שלא יטעה ושלא יצטרך ללמוד מדברי חבריו, ופעמים רבות אפילו מדברי תלמידיו, אם כן איפה איך יתנשא בחוכמתו? ואומנם מי שהוא בעל שכל ישר, אפילו אם זכה להיות חכם גדול ומופלג, באמת כשיסתכל ויתבונן יראה שאין מקום לגאווה והתנשאות. כי הנה מי שהוא בעל שכל שידע יותר מהאחרים, אינו עושה אלא מה שבחוק טבעו לעשות, כעוף שמגביה לעוף לפי שטבעו בכך. והשור מושך בכוחו לפי שחוקו הוא, כן מי שהוא חכם הוא לפי שטבעו מביאו לזה, ואילו אותו שעכשיו אינו חכם כמוהו היה לו שכל לו שכל טבעי כמוהו, היה מתחכם כמו שנתחכם. אם כן אין כאן להתנשא ולהתגאות. אלא אם יש בו חוכמה רבה, הנה הוא מחויב ללמדה למי שצריך אליה, וכמאמר רבן יוחנן בן זכאי: "אם למדת תורה הרבה-אל תחזיק טובה לעצמך כי לכך נוצרת". אם עשיר הוא-ישמח בחלקו, ועליו הוא לעזור למי שאין לו. אם גיבור הוא-לעזור לכושלים ולהציל לעשוקים. לקוח מספר "מסילת ישרים".

"התעלות רוחנית"

השבוע:

פינת הרוחנית

הזכרנו כי מטרת חייו בעולם הזה היא לתקן את העולם במלכות ש-ד-י. הצעד הראשון למימוש מטרה זו הוא קיום מלא של תרי"ג מצוות כפי שבאו לידי ביטוי בתורה שבכתב ושבעל פה. וקיום המצוות הוא מביא לידי רצון גובר והולך ללמוד יותר, ולהרחבת הידע ולהתעלות ברוחנית. כאשר אדם אל ליבו ומחפש את הדרך שילך בה למלא חובתו בעולמו, שוב אין דריכה במקום. יש מצבים של עליה וירידה, התקדמות ונסיגה, אך אין דריכה במקום. ואותו אדם ימצא את עצמו מחפש עוד ועוד שהרי נפשו היא אשר דוחקת בו היא אשר ממלאות בכיסופים כפי שאמר דוד המלך: "צמאה נפשי לא-ל חי" וכן "כאייל תערוג על אפיקי מים כן נפשי תערוג אליך אלוקים" דחיפה פנימית זו אומנם שונה מאחד לאחד, והסיבה היא שלכל יהודי יש שורש נשמה בעולמות העליונים וככל שנשמתו של האדם חוצבה במקום גבוה יותר, כך הדחיפה הפנימית אצלו חזקה יותר ושאיפתו להתאחד ולדבוק בבוראו מביאה אותו לחיפוש נוסף, עד אשר ירווה את צימאונו. ויש המסתפקים בקיום המצוות ובהבנת טעמיהן. אנשים אלה תפילתם בדבקות ולימוד תורתם לשמה. בתפילתם, בלימוד התורה והמצוות הם עובדים את בוראם בלב שלם ועולים במעלות התורה והיראה כל אחד לפי שורש נשמתו.

ברכה לזיווג מהרה: לקטי בת יעל

ברכה לזיווג מהרה: לאירנה בת יעל

"צרופי השמות הקדושים העליונים"

אמר רבי שמעון לבנו לרבי אלעזר: בוא וראה, אלו עשרים ושתיים אותיות שחוקקות בתורה, כולן נבדלות מאלו עשר אמירות. כל אמירה ואמירה מאלו עשר שהן כתרי המלך, כולן מחוקקות באותיות ידועות. משום כך השם הקדוש מתכסה באותיות אחרות, וכל אמירה מלווה לאמירה עליונה ממנה אותיותיה, מפני שנכללת זו בזו. ועל כן השם הקדוש אנו חוקקים אותו באותיות אחרות, מפני שמתכסות זו בזו וזו בזו, עד שנקשרות כולן ביחד.

ומי שרוצה לדעת צירופי השמות הקדושים, ידע אלו האותיות שרשומות בכל כתר וכתר, ואז ידע ויתקיים בכול. והרי אנו חוקקים אותם בכל אלו האותיות שרשומות וידועות בכל כתר וכתר מהספר העליון של שלמה, וכך עולה בידנו. והחברים מחוקקים אותם ולחברים גילינו אותם וטוב הוא, שהרי כל כתר וכתר מלווה לחבירו אותיותיו כמו שהעמדנו, ולעיתים שלא צריך אלא באותיותיו אלא שרשומים בו. וכולן ידועות אצל החברים והרי העמדנו אותן.

זכאים הם הצדיקים בעולם הזה ובעולם הבא, שהקדוש ברוך הוא רוצה בכבודם ומגלה להם סודות עליונים של שמו הקדוש, שלא מגלה לעליונים קדושים. ועל זה יכול משה להתעטר בין קדושים, וכולם לא יכולים להתקרב אתו, כאש יוקדת וגחלי אש. שאם לא כך מי היה למשה לעמוד בניהם, אלא זכאי חלק משה, שהרי כאשר התחיל לדבר עמו הקדוש ברוך הוא, רצה לדעת שמו הקדוש (שמותיו הקדושים) סתום וגלוי, בכל אחד ואחד כפי שראוי, ואז השיג וידע יותר מכל בני העולם.

בוא וראה, בשעה שעלה משה תוך הענן הכבוד, נכנס בין קדושים. פגש בו מלאך אחד בשלהבות אש ובעניים לוהטות וכנפיו שורפות, רצה לבלוע אותו בתוכו, ואותו מלאך גברי"אל שמו. אז הזכיר משה שם אחד קדוש שהיה מחוקק בשנים עשר אותיות, והזדעזע והתרגש. עד שעלה משה בניהם, וכן לכל אחד ואחד, וזכאי חלקו של משה רבנו.

מזוזות מהודרות לכניסת הבית

בגודל 20 על 20 ס"מ ישירות מסופר סת"ם

"אברהם יעקב ויוסף נתנו 70 שנה לדוד"

בוא וראה, כל מי שרואה את יעקב אבינו הוא כמו שהוא מסתכל במראה שמאירה, ועוד נאמר שיופיו של יעקב אבינו הוא כיופיו של האדם הראשון שהיה היפה ביותר מאז בריאת העולם ועד היום הזה. אמר רבי ייסא: אני שמעתי שכל מי שמסתכל בחלומו והוא רואה את יעקב אבינו מקושט בכל מלבושו, הוא זוכה ומוסיפים לו חיים.

אמר רבי שמעון בר יוחאי: הרי נאמר שדוד המלך בעוד שלא היה בעולם הזה לא היו לו חיים כלל, חוץ כשאדם הראשון ראה שאין חיים אז האדם הראשון נתן ממנו שבעים שנה וכך היה קיומו של דוד המלך בשבעים שנה. וקיום האדם שהיה צריך לחיות אלף שנה והורידו לו שבעים שנה והוא חי תשע מאות ושלושים שנה.

פתח ואמר את הפסוק כמו שדוד המלך אומר בספר תהילים: "חיים שאל ממך נתתה לו אורך ימים לעולם ועד". מה הפרוש "חיים שאל ממך"? זה דוד המלך, שהרי וכאשר ברא הקדוש ברוך הוא את גן עדן הטיל בו את נשמתו של דוד המלך, וראה הקדוש ברוך הוא שאין לו חיים משלו כלום, והיא עומדת לפניו כל יום. וזאת כיון שברא הקדוש ברוך הוא את האדם הראשון, ומאדם הראשון הוא שבעים שנה שהתקיים דוד המלך בעולם הזה.

יש עוד בוא וראה, האבות השאירו לו מחייהם כל אחד ואחד. ואלו שנתנו משנותיהם הם אברהם יעקב ויוסף. יצחק לא השאיר לדוד כלום וזאת מפני שדוד המלך מצידו הוא בא. והנה החשבון היה כך: אברהם השאיר לדוד חמש שנים שהיה צריך לחיות מאה ושמונים שנה וחי מאה שבעים וחמש. ויעקב היה צריך לחיות בעולם כמו אברהם, והוא חי בסך הכל מאה ארבעים ושבע שנים והיה חסרים לו עשרים ושמונה שנים, וכאן שנמצאו שאברהם ויעקב השאירו לדוד שלושים ושלוש שנה. ויוסף בנו של יעקב חי מאה ועשר שנים, שהיה צריך לחיות כמו אביו יעקב מאה ארבעים ושבע שנה, וחסרים ליוסף שלושים ושבע שנים שנתן אותם לדוד ועוד שלושים ושלו מאברהם ויעקב והרי לך שבעים שנה שהשאירו לו לדוד המלך להתקיים ולחיות בהם בכל אותם השנים שהשאירו לו האבות אברהם יעקב ובנו יוסף.

ואם תבוא ותאמר מדוע יצחק לא השאיר ונתן ממנו כלום? וזאת מפני שהוא בחושך היה, וגם דוד הוא מצד החושך הוא בא, וכל מי שהוא בחושך אין לו אור כלל וגם אין לו חיים, ומפני כך לא היו לדוד חיים כלל. אבל לאלו שיש אור והיה להם אור, הם האירו לדוד המלך, ומהם נצרך להאיר אור ולהיות לו חיים, שהרי אמרנו שמצד החושך אין לו חיים בכלל, ועל כן יצחק הוא לא היה בחשבון.

ואם תבוא ותאמר מדוע יוסף הצדיק נתן הכי הרבה שנים שלושים ושבע שנים? וזאת אלא ודאי יוסף בלבדו ככולם וזאת מפני שיוסף נקרא צדיק, וזה הוא שהשאיר ללבנה יותר מכולם, ומשום כך הוא יוסף השאיר לדוד המלך יותר מכולם חיים, כמו שכתוב בתורתנו הקדושה בספר בראשית בפרשת בראשית: "ויתן אותם אלוקים ברקיע השמים להאיר על הארץ."

לעילוי נשמת: יחזקאל בן חביבה ואליהו ז"ל

עם ישראל מול הגויים

רבי חיא ורבי יוסי היו הולכים בדרך, והם ראו בן אדם אחד שהיה בא ומתעטף בעיטוף של מצווה, וכלי ברזל היו קשורים תחתיו. אמר רבי חיא הבן אדם הזה אחד משניים יש בו. או שהוא צדיק שלם הוא, או שהוא בא לרמות את בני העולם. אמר לו רבי יוסי הרי חסידים עליונים אמרו הייה דן כל בן אדם לזכות הוא. והרי שנינו שהבן אדם שהוא יוצא לדרך הוא מתכוון לשלושה דברים והם: לדורון, למלחמה, או לתפילה, ומניין לנו זאת? וזה מיעקב אבינו, שהרי לשלושה דברים האלו הוא התכוון, והוא זרז את עצמו לדורון, למלחמה ולתפילה. וזה הבן אדם הולך בדרך הוא, והרי יש בו עיטוף של מצווה לתפילה, והרי בו יש כלי ברזל למלחמה, וכיון ששני אלו יש בו, שלישי לא לרדוף אחריו.

כאשר הבן הזה התקרב אצלם אמרו לו שלום והוא לא השיב להם בשלום. אמר רבי חיא אמר: הרי אחד מאלו שניים שראויים להיות בו אין בו, וזאת שהרי לא התקין את עצמו בדורון, כח בדורון השלום כלול בו. רבי יוסי אמר: שמא הוא אולי הוא עוסק בתפילתו, או מרחש בתלמודו וזאת כדי שלא ישכח את תלמודו. והם הלכו יחד והבן האדם לא דיבר איתם כלל. ואחר כך רבי חיא ורבי יוסי עזבוהו ועסקו בתורה. וכיון שהבן ראה את רבי חיא ורבי יוסי עוסקים בתורה קרב אצלם ואמר להם שלום. הבן אדם אמר להם רבותי, במה חשדתם אותי כאשר אמרתם לי שלום ולא השבתי לכם שלום. אמר לו רבי יוסי שמא היית מתפלל או שאתה רוחש בתלמודך. ענה להם הבן אדם הקדוש ברוך הוא ידון אתכם לכף זכות.

בואו אספר מה קרה לי, יום אחד הייתי הולך בדרך, ומצאתי בן אדם אחד הקדמתי ואמרת לי שלום, ואותו האדם היה שודד והתנפל עלי וציער אותי, ואלמלא שהתגברתי עליו הצטערתי. אז מאותו יום נדרתי שלא להקדים שלום חוץ מלבן אדם שהוא צדיק, אלא אם הכרתי אותו מקודם, וזאת מפני שהוא יכול לצער אותי ויתגבר עלי בכוח, מפני שאסור להקדים שלום לבן אדם שהוא רשע וזה כמו שאמר הנביא ישעיהו: "אין שלום אמר ה' לרשעים".

ואותה שעה שראיתי אתכם והקדמתם ואמרתם לי שלום ולא השבתי לכם בשלום, פשוט חשדתי אתכם, וזאת מפני שלא ראיתי בכם מצווה שנראית לחוץ, ואז הייתי עסוק בתלמוד תורה. אבל עכשיו שראיתי בכם שאתם צדיקים, הרי הדרך היא מתוקנת כעת לפני.

פתח ואמר את הפסוק מתוך ספר תהילים: "מזמור לאסף אך טוב לישראל אלוקים לברי לבב". בוא וראה, הקדוש ברוך הוא עשה ימין ועשה שמאל להנהיג את העולם, אחד נקרא טוב ואחד נקרא רע. ובשני אלו נכלל הבן אדם ומתקרב בו בכל. ואתו הרע שהוא השמאל, ונכללים בו עמים עובדי עבודה זרה (גויים) וזאת ניתן בצד שלהם, בגלל שהם ערלי לב וערלי בשר, ולהיטמא בו, אבל בישראל זה כמו שכתוב: "אך טוב לישראל".

ואם תבוא ותאמר לכולם. לא, אלא לאלו שלא נטמאו עם אותו רע כמו שכתוב: "לברי לבב" וזאת מפני שזה טוב וזה רע, טוב לישראל בלבד, ורע לעמים עובדי עבודה זרה. "אך טוב לישראל" וזאת כדי להדבק בהקדוש ברוך הוא, ובזה דבקים ישראל בסוד עליון, והוא בסוד האמונה, והם להיות הכול אחד. אמר רבי יוסי לאדם שלא ענה שלום, זכאים אנחנו שלא טעינו בך, והרי הקדוש ברוך הוא שלח אותך אצלנו.

ועוד אמר רבי יוסי: מפני שטוב הוא לישראל, עם ישראל יש להם חלק בעולם הזה וגם בעולם הבא, ויש לראות עין בעין מראה כבודו וזה כמו שאמר הנביא ישעיהו: "כי עין בעין יראו בשוב ה' ציון" וברוך ה' לעולם אמן ואמן.

לעילוי נשמת: יהודית בת זהבה ז"ל

לעילוי נשמת: נעמי בת חנה ז"ל

נעמ"ה סוערת בסערותיה בתאוה

כתוב בפרשת השבוע: "ערוות אביך לא תגלה". ועוד כתוב: "ואיש אשר יקוז את אזויתו בת אביו או בת אמו וראה את ערוותה". רבי חיא פתח ואמר: שם שנינו מאה ושלושים שנה פרש אדם הראשון מאשתו, ולא היה מוליד. משהרג קין את הבל לא רצה אדם להזדווג עם אשתו. רבי יוסי אמר: משעה שנגזרה עליו ועל כל העולם מיתה, אמר מדוע אני מוליד לבהלה, ופרש מאשתו חוה.

ושתי רוחות נקבות היו באות ומזדווגות עמו והולידו. ואלו שהולידו, הם הם מזיקי העולם ונקראים נגעי בני אדם, ואלו הם המסטינים לבני אדם, ושורים בפתח הבית, ובבורות ובבתי כסאות. ועל כן בן אדם שנמצא בפתח ביתו, השם הקדוש ש-ד-י בכתרים עליונים, וכולם בורחים ומתרחקים ממנו. זה הוא שכתוב בספר תהילים: "ונגע לא יקרב באהלך". מהו ונגע לא יקרב? אלו נגעי האדם.

בשעה שירד אדם הראשון בדיוקן עליון בדיוקן קדוש היה, וראו אותו עליונים ותחתונים, וכולם התקרבו אצלו והמליכוהו על זה העולם. עד שבא הנחש על חוה והטיל בה זוהמה, אחר כך הולידה את קין, ומשם נתייחסו כל דורות רשעי העולם. והמדור של שדים ורוחות משם נמצאים ומצדדיו. ומשום כך כל הרוחות והשדים, מחצית יש בהם בני אדם שבעולם הזה, ומחצית ממלאכים של עליונים שלמעלה. וכן כאשר נולדו מאדם אלו האחרים, כולם נמצאו בזה האופן, חצי מהעולם הזה וחצי מהעליונים.

אחר שנולדו מאדם החזירו לו קצת מאלו רוחות שיצאו מתאוותו בחלום, והוליד מאלו רוחות, בנות שדומות ליופי העליונים וליופי התחתונים, ועל כן כתוב בספר בראשית: "ויראו בני האלהים את בנות האדם כי טובות הנה", וטעו הכול אחריהן, וזכר אחד נמצא שבא לעולם מרוח של הצד של קין, וקראו לו "תובל קין". ונקיבה אחת יצאה עמו, והיו הבריות טועים אחריה והיא נקראה נעמ"ה, וממנה יצאו רוחות ושדים אחרים, והם תלויים באוויר, ומודיעים דברים לאלו שנמצאים בעולם הזה.

וזה תובל קין מוציא מיני הרג לעולם. וזו נעמה סוערת בסערותיה ונדבקת בצידה. ועד עתה היא עומדת ומדורה בין סערות הים הגדול, ויוצאת וצוחקת בבני האדם ומתחממת מהם בחלום, ובאותה תאוות האדם, ונדבקת בו. תאוה נוטלת ולא יותר, ומאותה תאוה מתעברת ומוציאה מינים אחרים לעולם. ואלו בניים שמולידה מבני האדם, והם נמצאים לנגד נקבות בני האדם ומתעברות מהם ומולידות רוחות וכולם הולכים ל"ליליית" (מלכת השטנים) ראשונה והיא מגדלת אותם, והיא יוצאת לעולם ומבקשת את ילדיה, ורואה ילדי בני אדם ונדבקת בהם להרוג אותם, ולהישאב איתם ברוחם של ילדי בני האדם, והיא הולכת באותו רוח,

ומזדמנות שם שלוש רוחות קדושים וטסים לפניו ונוטלים את אותו רוח ממנה, ומניחים אותו לפני הקדוש ברוך הוא, ושם נחקקים לפניו.

משום כך התורה מזהירה את בני האדם כמו שכתוב "והתקדשתם והייתם קדושים". ואם נמצא בן אדם קדוש לא מתיירא ממנה, שאז מזמן הקדוש ברוך הוא את אלו שלשה מלאכים קדושים שאמרנו, ושומרים את אותו ילד, והיא נעמה, לא יכולה להרע לו, וזה שכתוב בספר תהילים: "לא תאונה אליך רעה ונגע לא יקרב באהלך". מה הטעם לא תאונה אליך רעה? מפני כי מלאכיו יצווה לך...ועוד כתוב: "כי בי חשק ואפלטתו".

שאם בן האדם לא נמצא קדוש, ושולף רוח מצד הטומאה, אז היא באה (נעמ"ה) וצוחקת בו באותו ילד ואם הורגת אותו נשאבת באותו רוח ולא תסור ממנו לעולמים. ואם תאמר אלו אחרים שהורגת אותם, והזדמנו לפניו שלושה קדושים ונוטלים ממנה אותו הרוח, הרי לא בצד הטומאה נמצאו, מדוע שולטת להרוג אותם? אלא זה כאשר הבן אדם לא מתקדש, אבל לא מתכוון להיטמא ולא נטמא. מפני כך יכולה לשלוט בגוף ולא ברוח.

ופעמים נמצא שיוצאת נעמ"ה לעולם להתחמם בבני האדם, ונמצא בן אדם בקשר התאוה עימה, ומתעורר משנתו ואוחז באישתו ושוכב עימה, ורצון שלו באותה תאוה שהיה לו בחלומו. אז אותו בן אדם שמוליד מצד נעמ"ה הוא בא, שהרי בתאוה שלה נמצא בה, וכאשר יוצאת לילי"ת ורואה אותו, יודעת דבר, והיא נקשרת בו ומגדלת אותו וכאלו גם האחרים שהם בניה של נעמ"ה, ונמצאת עמו הרבה פעמים ולא הורגת אותו.

דברים אלו גילה לנו שלמה המלך בספרו של אשמדאי המלך. ומצאנו בו אלף וארבע מאות וחמישה מיני טומאה שנטמאים בהם הבני אדם שגילה זה אשמדאי לשלמה המלך. וזכאים הם הצדיקים שמתקדשים בקדושת המלך. עליהם כתב ישעיהו הנביא: "והיה מדי חודש בחודשו ומדי שבת בשבתו".

 לעילוי נשמת הצדקת: **מרימה בת אלושה**

 לעילוי נשמת: **אורדה בת מרימה ז"ל**

 לעילוי נשמת: **חיים בן חי ז"ל**

 לעילוי נשמת: **אברהם בן חיים ז"ל**

"משה רבנו" פרק ב'

"פינת הזהב"

יוכבד קראה לתינוק בשם "טוב". ב-ז' באדר נולד מושיען של ישראל השקול כנגד ששים ריבוא (600,000) מישראל. וביום זה באה אורה לעולם. דאגה לשלום הרך הנולד בבית עמרם עם הולדת הבן, כי באותם הימים היה מסוכן מאוד להחזיק תינוק יהודי בבית, ואז יוכבד מצאה מסתור לפעוט ומצאו מערה קטנה, ושם שהה שלושה חודשים, שהוריו דואגים לכל מחסורו של התינוק. ואז הקדוש ברוך הוא נתן רעיון במוחה של יוכבד, ולקחה תיבה קטנה ומרחה אותה בזפת מבחוץ שיהיה הגנה לחדירת מים. את התיבה ובה התינוק, והניחה אותה בין קני הסוף, כשהיא נושאת תפילה לריבון העולמים, שיחוס על בנה ויצילנו. וכאשר נגעו דפנות התיבה במי הנילוס, מיהרו אצטגניני פרעה אל מלכם ואמרו לו: חלפה הסכנה, וחזינו בכוכבים שכבר הושלך מושיעם של ישראל ליאור. ובאותה הרגעים שהחלה התיבה מטלטלת על פני המים, אמרו מלאכי השרת לפני הקדוש ברוך הוא, ריבוננו של עולם, מי שעתיד לקבל תורה בהר סיני ביום זה ממש שהוא יום ו' בסיוון, ראוי להיות בצער כזה?.

ואז באותו יום ירדה בתיה בת פרעה לשפת היאור על פי הוראת הרופאים לרחוץ את גופה שצרתת כיסה את גופה. וכדי שתרגיש בתיה בנוכחות התיבה, שלח הקדוש ברוך הוא את המלאך גבריאל אל היאור כדי לחבוט קלות בתינוק ומייד התינוק פרץ בבכי, וקול הבכי הגיע לאוזניה של בתיה, והיא בקשה משפחותיה שתסורנה אל התיבה ותעזורנה לה להציל את התינוק. השפחות נחרדו לשמוע, שדווקא בת המלך מבקשת לעבור על מצוותו של אביה, וגערו בבתיה על חוצפתה הנועזת. עד מהרה באו השפחות על עונשן. המלאך גבריאל המית אותן בזו אחר זו, והשאיר רק שפחה אחת שלא תתבזה בתיה, על שאין שפחות מהלכות עימה. ומתוך רצונה העז להציל את התינוק שבתיה, שלחה את ידה קדימה, ולפתע קרה נס, והיד התארכה ונתארכה, עד שהגיעה לשלושים מטר, כשאצבעותיה אחזו בתיה, ושוב התחולל נס נוסף, והיא בתיה נרפאה לחלוטין מן הצרעת. כשהורם המכסה נגלה לעיניה תינוק יפה תואר ויפה מראה, ופניו קרנו מאור השכינה, והתינוק שבה אותה וגמרה בליבה לגדלו באהבה רבה בממלכה.

רק בעיה אחת עמדה בפני ילד החמד סירב לאכול מהמצריות, והיא חששה לחיי הילד, ומרים שצפתה כל העת בנעשה, הגיחה ממחבואה שבין קני הסוף, והציעה לה שתביא לפניה אשה עברית להאכיל את הילד. ולמי קראה מרים? כמובן לאמא יוכבד. וכמה מאושרת ונרגשת הייתה. אין זאת כי אם נבואה נזרקה בבתיה בשעה שקראה לו משה, אלא כי עתיד למשות את ישראל מארץ מצרים. ולא היה זה השם היחיד שניתן לילד, אלא 10 שמות היו לו למשה. ואלו הם העשרה השמות: אביו קרא לו "חבר". אמו יוכבד קראה לו "יקותיאל". סבו קהת קרא לו "אביגדור" אהרן אחיו קראו "אבי ונוח". מרים אחותו קראה לו "ירד". אומנת משה כינתה אותו "אבי סוכי" שהוא אבי הנביאים. המכונים קראו לו "סוכים". בני ישראל קראוהו "שמעיה בן נתנאל" והקדוש ברוך הוא קרא שמו "טוביה" - טוב לי. וכך גלגל הקדוש ברוך הוא את הדברים, ומי שנולד להיות מושיעם של ישראל גדל בבית המלך פרעה. החיים בבית פרעה התנהלו על מי מנוחות, עד שארע מעשה, שעורר את בית פרעה משלוותו. משה בן שלוש שנים, ובמהלך הסעודה ישב משה על ברכי פרעה והשתעשע עימו. לפתע הושיט את ידו וכהרף עין הוריד הילד את כתר המלכות המפואר מעל ראש המלך. זעזוע עבר בין הנוכחים, ובלעם בן בעור קם מעל כסאו ואמר בקול נרעש: כבוד המלך מוכרחים להרוג את הילד בחרב, כי אין ספק שהוא גואלם של ישראל. ופרעה כמעט שקיבל את עצת בלעם, אך הנה קם אחד היועצים על רגליו ואמר: שמעשהו של הילד הוא נובע מתוך קלות דעת וחוסר בינה. וכדי להוכיח את דבריו, ביקש להביא לפניו שתי קערות, באחת - זהב ובשנייה - גחלים, אם ייטול הילד מן הזהב, סימן שניחן בבינה. ואם ישלח ידו לעבר הגחלים, נדע שהוא קל דעת ופיזי. ההצעה נשאה חן בעיני פרעה, וכך עשה. דממה השתררה בחדר. כשישב משה לפני קערת הזהב וקערת הגחלים והביט בהן. וכולם ביקשו לדעת שיחרץ דינו לחיים או למוות. ואז שלח ידו לעבר הזהב.

המשך בשבוע הבא

נלקח ממדרשי חז"ל

ברכה לרפואה מהרה: רחל בת לטיפה

ברכה לרפואה מהרה: קלודין בת מרימה

ברכה לרפואה מהרה: לשרה בת חנה

עליונים קדושים מתחברים באותה דיבור

כתוב בתורה: "לא תקלל זורש' ולפני עוור לא תתן מכשול". זה הפסוק כמשמעו, אבל פרשה זו כולה למדנו ממנה דברים אחרים, וכולם תלויים זה בזה. בוא ראה, מי שמקלל את חברו, והוא לפניו ובייש אותו, כאילו שופך דמו. וזה הפסוק שאין חברו עמו, הוא מקלל אותו, אותו דיבור עולה. שאין לך דיבור ודיבור שיוצא מפיו שאין לו קול, ואתו קול עולה למעלה, וכמה ממונים מתחברים עם אותו קול, עד שעולה ומתעורר מקום התהום הגדול, וכמה מתעוררים על אותו בן אדם. ואוי למי שמוציא דיבור רע מפיו.

אבל כמו ששינונו, מי שהולך בדרך ישרה בתורה, ומי שעוסק בתורה כיאות, יש לו חלק טוב תדיר לעולם הבא. שאותה דבור התורה שמוציא מפיו, הולך ושט בעולם ועולה למעלה. וכמה עליונים קדושים מתחברים באותה דבור ועלה הדרך ישר, ומעטר בערה קדושה, ומתרחץ בנהר העולם הבא שנמשך ויוצא מעדן, ומתקבל בו ונשאב בתוכו, ומתענג וניטע סביב אותו נהר אילן עליון, ואז נמשך ויוצא אור עליון, ומתעטר בו באותו בן אדם כל היום.

ומי שעמל ולומד בתורה ולא עוסק בא בדרך אמת ובדרך ישר, אותו דבור עולה וסוטה דרכים, ואין מי שיתחבר בו, והכל דוחים אותו לחוץ, והולך ושט בעולם ולא ימצא מקום. מי גרם לו לזה? אותו האדם שהטה אותו מדרך ישר, וזה הוא שכתוב בתורה: "ולפני עוור לא תיתן מכשול". ומשום כך עוד כתוב: "ויראת מאלוקיך אֲנִי ה'".

ומי שתאוותו לעמול בתורה ולא מוצא מי שילמד אותו, והוא באהבת התורה עמל בה ומגמגם בה בגמגום שאינו יודע. כל דיבור ודיבור שעולה מפיו, הקדוש ברוך הוא שמח באותה דיבור, ומקבל אותו ונוטע אותו סביב אותו נחל, ונעשים מאלו הדיבורים אילנות גדולים, ונקראים ערבי נחל. וזה מה שכתוב בספר משלי: "באהבתה תשגה תמיד".

ודוד המלך אמר: "הורני ה' דרך אהלך באמיתך" ועוד כתוב: "ונחנח באורח מישור למען שוררי". זכאים אלה שיודעים דרכי התורה ועוסקים בה בדרך ישרה, שהם נוטעים אילנות החיים למעלה, שכולם רפואה, וכך אמר הנביא מלאכי: "תורת אמת הייתה בפיהו". וכי יש תורה שאין היא אמת? כן. כמו שאמרנו שמורה מי שלא יודע ואין הוא אמת. וזה שלומד דבר ממנו, למד דבר שאין הוא אמת, ומשום כך כתוב: "תורת אמת הייתה בפיהו".

ועם כל זה צריך לו לבן אדם ללמוד דברי תורה מכל בן אדם, אפילו ממי ש/לא יודע, מפני שעל זה יתעורר בתורה ויבוא ללמוד ממי שיודע, ואחר כך שנמצא בה בתורה בדרך אמת. בוא ראה, יעסוק בן אדם בעולם בתורה ומצוותיה אפילו שלא עושה לשמה, שמתוך שלא לשמה בא לשמה.

שלמה יחזקאל בן יפה ז"ל

לעילוי נשמת:

גניה יחזקאלי בת צ' חלה ז"ל

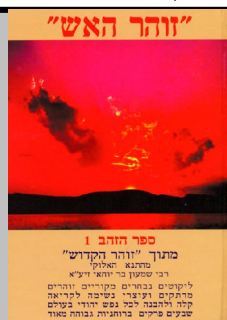

לעילוי נשמת:

רבי שמעון במערה, שאחד העניינים החשובים הייתה ישיבתו במערה מחמת המציק, השלטונות הרומאים שרצו להורגו על התבטאויותיו נגדם. על ידי ישיבתו במערה, נתעלה רבי שמעון עד מאוד, ויש שמחלקים את חייו לשתי תקופות, התקופה לפני המערה והתקופה שלאחריה. רבי שמעון בר יוחאי שהיה מלומד בניסים, נשלח לבטל גזירות שנגזרו על ישראל לוותר מהם את מצווה המילה, השבת והנידה. וזכה לבטל את זה על ידי שד בשם בן תמליון כדי לסייעו. (על הניסים נכתוב בפרקים הבאים). כבר הזכרנו שהשהות במערה שינתה והעלתה את מדרגתו ואת מדרגת בנו אלעזר לרמה מיוחדת. ומשום כל לא זכה יוסי נכדו של רבי שמעון להיקבר עמם במערה, וזאת כפי שאמרה בת קול: לא מפני שזה גדול מזה אלא מפני שזה היה בצער המערה אשר היו אביו וסבו. וזה תוכן ההתחבאות במערה של רבי שמעון ורבי אלעזר בנו. לפי "מדרש קהלת" זה היה בפקיעין, ולפי "הזוהר" זה היה במדבר לוד. בימי רבי שמעון בר יוחאי, היו תקופות קשות לעם ישראל, הרומאים החריבו את ירושלים בגלל שמרדו בהם היהודים, ולאחר מכן היה מרד בית"ר, וגם בינתיים היו כמה וכמה תקופות שנקראו בשם "תקופות שמד" שגזרו גזירות קשות על לימוד תורה וקיום מצוות. הלך רבי שמעון ובנו ונחבא בבית המדרש נסתר, ואשתו הייתה מביאה להם לחם ומים בכל יום. כאשר התגברה הגזירה והשלטונות הגבירו את מאמצייהם לגלות את רבי שמעון, אמר רבי שמעון לבנו: נשים דעתן הן קלות, ואם יענו אותן הם עלולות לגלות את המחבוא שלנו, ולכן החליטו להתחבא במערה האמורה. נעשה להם נס, וגדל להם עץ חרובים ונבקע להם מעיין מים. את בגדיהם הם פשטו, וישבו מכוסים בחול עד צווארם וכך הם עסקו בתורה. ובעת התפילה הם היו לובשים את בגדיהם, כיוון שחששו שהבגדים יתבלו ולא יהיו להם אחרים. כך הם עשו במשך 12 שנה רצופות. ובכל יום היה בא אליהם אליהו הנביא ומלמדם תורה (זוהר) ומסתבר, שאז זכו לגילוי הסודות הגדולים, שלאחר מכן היה רבי שמעון בר יוחאי צריך לגלותם לעולם, והם כתובים כולם "בזוהר הקדוש" וממנו לומדים כל המקובלים עד הדורות שלנו. שזה נקרא "קבלה".

והם כתובים כולם "בזוהר הקדוש" וממנו לומדים כל המקובלים עד הדורות שלנו. שזה נקרא "קבלה". כאשר מת הקיסר, בא אליו אליהו הנביא וגילה להם זאת, כדי שידעו שמעתה רשאים לצאת מן המערה. ועוד נאמר כי רבי שמעון החליט על כך מעצמו, כאשר ראה ליד המערה שצייד צד ציפורים וכאשר שמע בת קול: "ניצודת" הייתה הציפור ניצודה. וכאשר היה שומע בת קול: "משוחררת" לא הייתה המלכודת תופסת אותו, אמר רבי שמעון בר יוחאי: אם ציפור לא ניצודת אלא בהשגחה פרטית מיוחדת, על אחת כמה וכמה בן האדם, ואם כן אין מה לחשוש יותר - ויצא מתוך המערה. בצאתם מן המערה גופם היה חבול מאוד מהישיבה מהחול, והלכו לטבריה כדי להתרחץ בחמי טבריה על מנת להתרפא. רבי פנחס בן יאיר חותנו של רבי שמעון והלך לקבל את פניהם, וכאשר ראה את רבי שמעון במצב הקשה הזה, זלגו עיניו דמעות ונשרו על גופו של רבי שמעון וצרבו אותו, אמר רבי פנחס: "אוי לי שראיתך בכך" ענה לו רבי שמעון: אשריך שראיתני בכך - שאלמלא ראיתני כך לא מצאתי בי כך. שעד אז, שכאשר היה רבי שמעון קושיה, היה רבי פנחס בן יאיר מתרצה לו בשנים עשר תירוצים. ומאז כאשר רבי פנחס בן יאיר היה מקשה קושיה, היה רבי שמעון מתרצה בעשרים וארבע תירוצים. השהות במערה, כשהם מבודדים מכל העולם, ועוסקים במסירות נפש רק בלימוד בתורה. וההסתפקות המינימאלית בצרכי הגוף, וככה רוממה אותם מאוד, ולכן שיצאו מן המערה וראו בני אדם חורשים וזורעים, ואמרו: "עוזבים חיי עולם ועוסקים בחיי השעה", ונתנו עיניהם בהם ונשרף. יצאה בת קול ואמרה: לשרוף עולמי באתם? שובו למערתכם, והם חזרו למערה לעוד "ב חודשים נוספים, שזה כמו משפט הרשעים בגיהנום. ואז שעברו "ב חודשים והם יצאו מתוך המערה. ובאשר הם הולכים בכל מקום שרבי אלעזר היה מכה - היה רבי שמעון מרפא. עד שראו זקן נושא שתי חבילות של הדסים לביתו, שאלו אותו מה אלו בידך? אמר לכבוד שבת. ומדוע שנים? ענה: אחד בשביל "זכור" ואחד "שמור". אמר רבי שמעון לבנו: ראה כמה חביבות מצוות ישראל ונחה דעתו. כי גם בחיי החומר ישנו תפקידי רוחני לאדם.

המשך בשבוע הבא

עכשיו אפשר להציץ לעולמות העליונים בספר המדהים והמרתק ועוצר נשימה !!!

"זוהר האש" ספר הזהב 1

על פי "הזוהר" המקורי והאמיתי של התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי זיע"א. בשבעים פרקים ועל סודות הנשמה של העם היהודי הטהור. בכריכה קשה ובו 200 עמודים על סודות החיים והמוות ועל סודות הנפש, ורבדים עצומים ומרתקים.

